

๗๗. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๙๖๘/๒๕๕๕

เรื่อง กฎหมายมิได้บัญญัติว่าหนังสือเตือนต้องระบุข้อความใดบ้างตั้งนั้นแม้ไม่ได้ลงลายมือชื่อผู้เตือนแต่หัวกระดาษระบุชื่อบริษัทไว้ก็ถือว่าใช้บังคับได้ การเตือนจึงชอบ

กฎหมายมิได้บัญญัติว่าหนังสือเตือนต้องระบุข้อความใดไว้บ้าง จึงย่อมเป็นที่เข้าใจได้โดยทั่วไปว่าหนังสือเตือนดังนั้นจะต้องมีข้อความซึ่งแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งของนายจ้างให้เพียงพอที่ลูกจ้างจะเข้าใจการกระทำของตนได้ ต้องมีข้อความที่มีลักษณะเป็นการเตือนโดยห้ามมิให้ลูกจ้างกระทำการเช่นนั้นซ้ำอีกและไม่เป็นการเตือนที่กว้างเกินไป ตามหนังสือเตือนเอกสารหมาย จ. ๔ ซึ่งระบุถึงความผิดที่จำเลยกระทำให้เกิดขึ้นก่อนและในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ รวมถึง ๓ ครั้ง รวมทั้งระบุว่าหากมีการเตือนครบ ๓ ครั้งแล้วให้ถือว่าพ้นสภาพการเป็นพนักงานทันที แม้จะไม่มีผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ลงนามก็ตาม แต่เอกสารดังกล่าวระบุชื่อโจทก์ที่หัวกระดาษ จำเลยย่อมเข้าใจและรู้ได้ว่าโจทก์เป็นผู้ออกหนังสือเตือน ดังนั้นหนังสือเตือนเอกสารหมาย จ. ๔ จึงเป็นหนังสือเตือนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๔) เมื่อต่อมาวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ จำเลยทะเลาะวิวาทกับพนักงานหน่วยเดียวกันอีก ถือได้ว่าจำเลยกระทำความผิดซ้ำค่าเตือน โจทก์จึงเลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชย คำสั่งพนักงานตรวจแรงงานในส่วนที่สั่งให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยแก่จำเลยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

